

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **STÖLZLE – UNION s. r. o.**, IČ 453 49 843
sídlem U Sklární 300, 330 24 Heřmanova Huť
zastoupená Mgr. Ing. Jiřím Vogeltanzem, advokátem
sídlem Veverkova 1, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č. j. 32293-3/2019-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č. j. 32293-3/ 2019-900000-311 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný k odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobkyně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí – platební výměry Celního úřadu pro Plzeňský kraj na úrok z prodlení z nedoplatku na dani ze zemního plynu a některých dalších plynů za zdaňovací období únor 2016 až únor 2018 ze dne 6. 5. 2019, č. j. 66652/2019-600000-41, č. j. 66654/2019-600000-41, č. j. 66655/2019-600000-41, č. j. 66656/2019-600000-41, č. j. 66657/2019-600000-41, č. j. 66658/2019-600000-41, č. j. 66662/2019-600000-41, č. j. 66664/2019-600000-41, č. j. 66677/2019-600000-41, č. j. 66679/2019-600000-41, č. j. 66680/2019-600000-41, č. j. 66683/2019-600000-41, č. j. 66688/2019-600000-41, č. j. 66692/2019-600000-41, č. j. 66694/2019-600000-41, č. j. 66700/2019-600000-41, č. j. 66701/2019-600000-41, č. j. 66703/2019-600000-41, č. j. 66704/2019-600000-41, č. j. 66705/2019-600000-41, č. j. 66706/2019-600000-41, č. j. 66707/2019-600000-41, č. j. 66708/2019-600000-41, č. j. 66710/2019-600000-41 a č. j. 66715/2019-600000-41.

Žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k zákonu č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že na pátém řádku výroku těchto rozhodnutí za slova „ze dne“ vložil slova „28. 11. 2018, s náhradním dnem splatnosti“ a slova „se splatností dne“ vypustil.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že provozuje sklářskou výrobu ve sklárně v Heřmanově Huti. V souvislosti s tím odebírá od dodavatelů plyn, aby ho užívala k mineralogickým postupům. Ve smyslu § 8 odst. 1 písm. f) a § 9 a násl. části čtyřicáté páté zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů je žalobkyně držitelem povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně.
3. Celní úřad pro Plzeňský kraj odůvodnil doměření daně zjištěním, že žalobkyně provedla na svém odběrném místě výměnu plynárenského, resp. fakturačního měřidla, uvedeného v povolení správce daně k nabývání plynu osvobozeného od daně, aniž by tuto výměnu oznámila ve smyslu § 11 odst. 1 části čtyřicáté páté zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů, čímž mělo u žalobkyně dojít na základě § 8 odst. 3 téže části zákona ke ztrátě podmínek stanovených pro osvobození nabytého plynu.
4. Žalobkyně se proti platebním výměrům odvolala, neboť považovala předpis úroku z prodlení za nesprávný a nezákonný, když nesprávným a nezákonným bylo samo doměření daně ze zemního plynu a některých dalších plynů, od něhož se úrok z prodlení odvozoval. Žalobkyně trvala na svých argumentech uváděných již ve svých odvoláních proti jednotlivým platebním výměrům, a tak je dále činila i součástí odůvodnění žaloby.
5. Podle žalobkyně byl postup správce daně ve věci samotného doměření daně zásadní změnou ve výkladu a aplikaci práva ze strany správce daně oproti praxi minulých let a žalobkyni nebyly známy žádné důvody, které by mohly takovou změnu legitimovat. V situaci neoznámení výměny měřicího zařízení nebylo nikterak ohroženo další trvání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně a bylo jen sotva možné dovozovat, že se v tomto případě daňový subjekt stává plátcem daně a vzniká mu povinnost daň přiznat a zaplatit s ohledem na to, že takové důsledky výslovně z § 5 odst. 1 a § 3 odst. 1 části čtyřicáté páté zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů nevyplývají.
6. Postupuje-li daňový subjekt podle § 11 části čtyřicáté páté zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů a oznámí-li změnu měřicího zařízení třeba hned druhý den po jejím provedení,

pak jistě nadále nabývá osvobozený plyn, i když je tu dočasný (po dobu, než správce daně provede změnu povolení) nesoulad mezi označením měřidla v povolení a skutečností. To ale znamená, že tento nesoulad sám o sobě neznamená ztrátu podmínek pro nabytí osvobozeného plynu. V důsledku samotného neoznámení výměny měřidla nenastává stav, kdy daňovému subjektu vznikne povinnost daň přiznat a zaplatit, tj. kdy se subjekt stane plátcem daně. Ustanovení § 8 odst. 3 části čtyřicáté páté zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů lze pak rozumně vykládat jedinečně tak, že připustíme specialitu ustanovení § 11 ve vztahu k ustanovení § 8 odst. 3 téhož zákona, a to pro případ výměny měřidla.

7. Mimoto platí, že hlavní principy tuzemské právní úpravy zdanění plynu podléhají požadavkům vyplývajícím ze směrnice Rady 2003/96/ES, ve znění směrnice Rady 2004/74/ES, která upravuje problematiku zdanění energetických produktů a elektřiny. Směrnice v rozsahu, v němž ukládá členským státům povinnost osvobodit od daně energetické produkty použité například k výrobě elektřiny, stanoví dostatečně přesnou a bezpodmínečnou povinnost. Díky tomu toto ustanovení přiznává jednotlivcům taktéž právo se této povinnosti dovolávat přímo před vnitrostátními soudy. U subjektu osvobozeného podle § 8 odst. 1 písm. b) části čtyřicáté páté zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů (plyn určený k výrobě elektřiny) by tak sotva bylo přípustné usuzovat, že osvobození může být dotčeno v důsledku neoznámení výměny měřícího zařízení, neboť takový názor by byl ve zřejmém rozporu ze směrnice samotnou. Pokud lze takový závěr dovodit pro jeden případ osvobození (plyn určený k výrobě elektřiny), potom platí i pro druhý případ (plyn určený pro mineralogické postupy).
8. Žalobkyně ze shora uvedených důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v podaném vyjádření zdůraznil, že ze strany žalobkyně dochází k zaměňování řízení ve věci vyměření daně ze zemního plynu a ve věci vyrozumění o předpisu úroku z prodlení. V žalobou napadených rozhodnutích byla žalobkyně upozorněna, že bezpředmětnost jejich odvolacích námitek (korespondujících s těmi žalobními) tkví mimo jiné v tom, že tyto se vůbec přímo nedotýkají předmětu řízení – předepsání úroku z prodlení (proti platebnímu výměru o sdělení výše úroku je přípustné odvolání, a z povahy věci plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá). To samé se týkalo i projednávané žaloby, neboť žalobkyně prakticky poukazovala pouze na nesprávnost platebních výměrů na daň ze zemního plynu (a nesprávnost řízení předcházejícího jejich vydání). Tyto však byly předmětem samostatného soudního přezkumu. Rozsah přezkumu platebního výměru úroku z prodlení žalovaným i soudem je oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda úrok z prodlení měl být vůbec předepsán, zda byl vyměřen ve správné výši a za relevantní dobu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011–86, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011–91).
10. Žalobkyně však žádnou ze zmíněných námitek neuplatnila. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný nepovažoval vznesené námitky za oprávněné a měl za to, že žalobní návrh je nedůvodný. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobkyně se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Napadeným rozhodnutím bylo žalovaným rozhodnuto o de facto potvrzení pětadvaceti platebních výměrů, jimiž celní úřad vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení z nedoplatku na dani ze zemního plynu za zdaňovací období února 2016 až února 2018.
15. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu platí, že *„základem pro výpočet úroku z prodlení je splatná daň, která nebyla uhrazena.“*
16. Podle § 252 odst. 2 téhož zákona platí, že *„úrok z prodlení vzniká od čtvrtého dne následujícího po původním dni splatnosti daně do dne její platby; stanovení náhradního dne splatnosti daně nemá vliv na určení doby, po kterou vzniká úrok z prodlení.“*
17. Podle § 26 části 45 zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů platí, že *„plátců daně, kterým vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jsou povinni předložit daňové přiznání a zaplatit daň do dvacátého pátého dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla.“*
18. Soud předznamenává, že za žalobní námitky nelze považovat obecný odkaz žalobkyně v úvodu třetí strany žaloby, kde součástí žaloby učinila argumenty obsažené ve svých odvoláních. Soud totiž přezkoumává žalobu v mezích žalobních bodů (skutkových a právních důvodů) obsažených v žalobě podle § 75 odst. 2 věta první ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobní body byla přitom žalobkyně povinna vymezit přímo v žalobě - povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze splnit odkazem na argumenty uplatněné mimo žalobu, např. v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).
19. V žalobě žalobkyně ve vztahu ke konkrétním námitkám směřujícím k nezákonnosti napadeného rozhodnutí uvedla, že samo vyměření daně, od něhož se úrok z prodlení odvíjí, bylo nezákonné a nesprávné a že ho žalobkyně napadla samostatnou žalobou. Dále žalobkyně v čl. III žaloby popsala konkrétní důvody, pro které má vyměření daně, jež vedlo k předepsání úroku, za nezákonné.
20. V odvolání proti platebním výměrům, jež byly po věcné stránce potvrzeny napadeným rozhodnutím, žalobkyně též argumentovala výlučně ve vztahu k nezákonnosti rozhodnutí o vyměření daně, když žádné námitky, stejně jako v žalobě, vůči postupu při předepsání úroku nevznesla.
21. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem odvolacího řízení bylo posouzení zákonnosti předpisu úroků. Žalovaný konstatoval, že o samotné dani bylo žalovaným rozhodnuto jeho rozhodnutím ze dne 10. 4. 2019, čj. 4700-3/2019-900000-311, a že úrok

z prodlení byl správně vypočten.

22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 137/2004-62 ze dne 11. 5. 2005, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1182/2007, platí, že „Přezkoumává-li žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit celní dluh žalobci řádně sdělena, zda skutečně žalobce platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování zásady dispoziční vázán rovněž soud.“ Byť se tento rozsudek týká daňového penále, je pro posuzovaný případ plně aplikovatelný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 - 37).
23. Žalovaný, který napadeným rozhodnutím přezkoumával k odvolání žalobkyně platební výměry, jimiž byl předepsán úrok z prodlení, byl povinen v souladu s § 252 daňového řádu zjišťovat toliko to, zda existuje splatná daň, která nebyla uhrazena, a zda byl předepsán úrok správně vypočten. Pokud jde o podmínku existence daně, pak o daňové povinnosti žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 10. 4. 2019, č. j. 4700-3/2019-900000-311, přičemž rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 57 Af 25/2019 ze dne 24. 3. 2020 byla žaloba žalobkyně proti předmětnému rozhodnutí žalovaného zamítnuta. Otázka existence daně je tedy pravomocně vyřešena, proto polemika žalobkyně stran této otázky je v nyní projednávané věci zcela irrelevantní. Žalobkyně zároveň netvrdila, že by daň uhradila včas, ani nijak nebrojila proti samotnému způsobu výpočtu úroku, proto soud žalobu nemohl shledat důvodnou.
24. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovaný jakoukoli náhradu nákladů řízení nepožadoval, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 23. března 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu